

DAGJES UIT

De meeste zondagjes uit waren eenvoudig. Mijn moeder smeerde boterhammen, die tezamen met een paar pakjes vruchtensap en wat fruit verdwenen in een plastic tas. Daarna konden we op weg. Er werd geloot wie van de drie broers voorin, naast mijn vader, mocht zitten. Mijn moeder zat sowieso achterin de auto. Om de twee verliezers uit elkaar te houden.

Speeltuinen waren favoriet. Vooral speelplaatsen met iets meer dan een wip, schommel en glijbaan. Maar het mocht ook een bos zijn met een open plek waar je kon voetballen. Meestal hadden mijn ouders wel een opvoedend begindoel. Dan gingen we eerst naar een museum, een manifestatie of een sportevenement. Enkele attracties kwamen regelmatig terug. Het 'rondje IJsselmeer' was er zo een. Dan zaten we weliswaar een groot deel van de dag in de auto, maar we stopten op verschillende plekken. Soms op basis van informatie die mijn moeder in de loop van de tijd had verzameld uit tijdschriften en andere media. Internet was er immers nog niet. Maar er waren ook spontane stopplaatsen onderweg, omdat een informatiebord ons plots aansprak. Dan gingen we naar een open dag in een kasteel, zaten we ineens in een bloemencorso of struinden over een rommelmarkt.

Een andere traditioneel dagje was de open promenade op Schiphol. Je zag én hoorde de vliegtuigen binnenkomen en vertrekken en kon er mensen van allerlei pluimage bekijken. Toen moest je als reiziger nog over de baan naar

René is mede-eigenaar van Deuxième, waarin het archief van Polyvisie is ondergebracht. Dit nog nauwelijks ontsloten archief, met ruim zeven miljoen afbeeldingen, bevat een schat aan beelden uit de vijftiger en zestiger jaren.

het vliegtuig lopen, om daar met een trap naar binnen te gaan. Daar kwamen slurven voor in de plaats, die de beleving voor een toeschouwer minder leuk maakten. Die open promenade bestaat waarschijnlijk niet meer. Vanuit veiligheidsoverweging of terrorismedreiging zal het niet meer mogen. Maar het sluiten van de open promenade kan ook economische redenen hebben gehad...

Want geleidelijk zagen we evenementen commerciëler worden. Bij attracties stond soms een ijscokarretje. Aan het eind van de middag, als de meegebrachte proviand was verorberd, was dat een extraatje. Maar het ijscokarretje werd een mobiele horecagelegenheid met terras, bij de speeltuin kwam een restaurant en op een plek als Schiphol werden de belangen van de horecaondernemers meegenomen in het totale exploitatieverhaal.

Het kneuterige, lieflijke van toen, waar we nu vaak nostalgisch aan terugdenken, maakte plaats voor commercialiteit. Horeca rukte op en werd overal een middel om begrotingen dicht te spijkeren. Soms werden consumpties zelfs verplicht om toegang te krijgen. Aan de attractie zelf werd nauwelijks nog aandacht geschonken. Dat zagen mijn broers en ik met name bij veel speeltuinen, waar door

gebrek aan onderhoud veel toestellen niet meer goed werkten en vol roest zaten.

Door schade en schande is de balans tussen 'geld verdienen' en de kwaliteit van de attractie in de afgelopen jaren redelijk hersteld. Maar er is tegenwoordig veel meer aanbod van vrije tijdsbesteding, informatie is makkelijker beschikbaar, er zijn veel meer mensen en veiligheidsregels zijn aangescherpt. Evenementen en attracties zullen nooit meer zijn zoals vroeger, maar het aantal gezinnen dat met thuis gesmeerde boterhammen op stap gaat, schijnt weer te groeien. **M**

